

Allò que som

DAVID GÁLVEZ CASELLAS

anem

Allò que som

anem

poesia

DAVID GÁLVEZ CASELLAS

Allò que som

anem
EDITORS

anem poesia 4

Allò que som

© dels textos: David Gálvez Casellas

© del pròleg: Dúnia Ambatlle

© De la present edició:

Anem Editors, novembre de 2019

Edició, disseny i maquetació a cura de: Oliver Vergés Pons

www.anemeditors.com · contacte@anemeditors.com · [@anemeditors](https://twitter.com/anemeditors)

DL AND.574-2019

ISBN 978-99920-65-27-3 (Anem Editors)

ISBN 978-84-120042-8-1 (Anem Editors, SL)

Aquesta edició ha comptat amb el suport
del Ministeri de Cultura i Esports del Govern d'Andorra

Imprès a Impremta Envalira (Andorra la Vella)

Tots els drets reservats. Sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, queden prohibides les reproduccions totals o parcials d'aquesta obra a través de qualsevol procediment.

I si resumim?

Pròleg per

Dúnia Ambatlle

Allò que som, un recull de pessics de textos, d'escrits que haurien pogut ser, podran ser o potser han estat presents en la imaginació d'un potencial, essencial, crucial escriptor. Cada pessic, cada pàgina, cada títol improbable, ens obre les portes d'un relat prenyat d'eventualitats, portes obertes o tancades, temptadores, per les quals l'aire d'una trama —més enllà forjada— es desdibuixa, s'esvaeix i, alhora, ens deixa la mel als llavis; només la mel, l'esbós d'un mossec d'història, dents marcades damunt la carn d'un full encara verge.

Allò que som també és allò que podríem ser, o que podríem haver estat, ja sigui autors, personatges, paisatges, cadascun al seu lloc, fent el seu paper, abraçant unes possibilitats que desapareixen un cop els ulls oberts sobre una realitat implacable, que anul·la les lluentors del somni efímer. Dones i homes perduts en un món, en una societat en delinqüescència, cridant, alt i fort, cap alçat vers la puresa, però amb els peus arrelats, enfonsats en una terra coberta de fems i de carn en putrefacció.

Allò que som també ho som amb tot l'humor del somriure i els ulls tristos dels que han cregut i veuen desaparèixer estels, cometes i esperances velles. Humor negre dels camins equivocats, quan darrere nostre s'esvaeixen els llums de Babilònies somniades, de totes les torres babèliques enderrocades per un déu desaparegut, que deixa el cel buit i orfe.

Què som, sinó palimpsests d'escrits esborrats per una multitud d'ulls llegint línies desdibuixades pel temps, de lletres que el pes dels anys xafen fins a aplanar les corbes sensuals de la cal·ligrafia inicial? Però tornem a intentar, tossudament, de deixar un mot, una frase, un tros de relat sobre el full, dolorosament buit, d'un llibre inacabat, aferrant-nos a la cadena secular i fràgil de tots aquells que han fet de la tinta i el paper el vi i el pa de cada dia.

Allò que som són mil i una nits d'històries nuades i deslligades, que no comencen mai perquè mai no tindran fi. No són relats perquè és un recull que ens parla de l'escriptura. Com en un mirall que reflecteix a l'infinit la mateixa imatge, ens endinsem dins la dificultat i el plaer de la creació, el naixement de la idea, just abans de la seva construcció. Assistim a l'aparició del brot, a penes visible, abans de la flor desplegada i triomfant.

Instant subtil, tan i tan tènue que l'ull de la mort ens esguarda en tot moment.

DÚNIA AMBATLLE

Allò que som

UN IDEALISTA

Nedava en un mar de fems i es capbussava fins al fons, on sabia que germinaven flors bellíssimes.

Tres dies més tard, cansat, encara no havia aconseguit descobrir-ne cap. Va acabar renunciant a la seva fe inútil. Va ser llavors que —un cop dutxat—, d'una orella que no s'havia netejat prou bé, li va brotar una magnòlia.

MIRADA REMUGANT

Les vaques saben més sobre l'eternitat que els homes més intel·ligents. Això és precisament el que els seus ulls contemplen, constantment, amb lentitud.

LA PURESA

Aquella gent va decidir viure dalt dels arbres per tal de no embrutir-se els peus de fang. Eren molt nets.

Els coloms practicaven al seu damunt els esquitxos de guano que més tard —ja perfeccionats— traslladarien a les estàtues.

FLORS SIRENA

Les flors d'aquell bosc —que han llegit Darwin copiosament— estan dissenyades per atraure l'avarícia dels homes. Són de colors i iridescències extretes del millor videoclip. Atrauen la mà-ocell que atrapa per posseir i tallar.

El bosc amaga flors que causen la mort del qui les cull.

I són dos els cadàvers que cauen sobre un coixí de fulles seques —tot programat per atenuar el soroll i els remordiments del regne vegetal.

Cos de flor estesa, cos d'home que es prolonga en mà que afluixa massa tard.

Així, quan passin les estacions i l'home hagi enriquit el sòl, quan la pluja un altre cop activi el moviment adormit dins les llavors, seran desenes les noves flors-parany, sirenes catatòniques i sense veu.

De totes elles, només una i només un cop s'alçarà —per caure— com una mena de Jesucrist silvestre i atzarós.

«*Allò que som* són mil i una nits d'històries nuades i deslligades, que no comencen mai perquè mai no tindran fi. No són relats perquè és un recull que ens parla de l'escriptura. Com en un mirall que reflecteix a l'infinit la mateixa imatge, ens endinsem dins la dificultat i el plaer de la creació, el naixement de la idea, just abans de la seva construcció. Assistim a l'aparició del brot, a penes visible, abans de la flor desplegada i triomfant.

Instant subtil, tan i tan tènue que l'ull de la mort ens esguarda en tot moment.»

DÚNIA AMBATLLE

anem
EDITORS *poesia*

